

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 209

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 2 aprilie 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 80 din 26 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică	2-3	valorificarea unor active ale statului, precum și ale Legii nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998	5-7
Decizia nr. 82 din 26 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ.....	3-4	Decizia nr. 134 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 99 alin. (1) pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	8-9
Decizia nr. 83 din 26 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, art. 53 și art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind		Decizia nr. 148 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	9-11
		Decizia nr. 153 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	11-12
		Decizia nr. 155 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	12-14
		Decizia nr. 197 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 80**

din 26 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 484/36/2009 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 5.655D/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 5.656D/2009, nr. 6.853D/2009 și nr. 6.854D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale în dosarele nr. 432/36/2009, nr. 430/36/2009 și nr. 485/36/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 5.655D/2009, nr. 5.656D/2009, nr. 6.853D/2009 și nr. 6.854D/2009 este identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 5.656D/2009, nr. 6.853D/2009 și nr. 6.854D/2009 la Dosarul nr. 5.655D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră Curtea Constituțională se pronunță asupra dispozițiilor dintr-o lege sau ordonanță în vigoare. În acest sens,

arată că textele de lege criticate au avut o aplicabilitate limitată în timp, vizând doar anul 2007, astfel că nu mai sunt în vigoare.

CURTEA

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 16 și 30 iunie 2009 și 19 august 2009, pronunțate în dosarele nr. 484/36/2009, nr. 432/36/2009, nr. 430/36/2009 și nr. 485/36/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică**, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat este neconstituțional, întrucât, prin neacordarea indexărilor salariale în raport cu rata inflației și categoriei profesionale a magistraților, salariul nu mai reflectă realitatea, iar scopul acordării indexărilor anuale este deturnat.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în

sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2007.

În susținerea excepției de neconstituționalitate se invocă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, astfel cum rezultă din prevederile art. 1 din

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, majorările salariale aplicate vizează anul 2007. Prin urmare, Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 este un act normativ cu aplicabilitate limitată în timp. În aceste condiții, întrucât textul legal criticat nu mai este în vigoare la data pronunțării deciziei, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale în dosarele nr. 484/36/2009, nr. 432/36/2009, nr. 430/36/2009 și nr. 485/36/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 82

din 26 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Învățămintului Preuniversitar Clujean în Dosarul nr. 820/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 6.202D/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 6.203D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Învățămintului Preuniversitar Clujean în Dosarul nr. 821/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 6.202D/2009 și nr. 6.203D/2009 este identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 6.203D/2009 la Dosarul nr. 6.202D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.” În acest sens, arată că textele de lege criticate au fost declarate ca fiind neconstituționale anterior prin Decizia nr. 842/2009.

CURTEA

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 4 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 820/117/2009 și nr. 821/117/2009, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Liber al Învățămintului Preuniversitar Clujean cu prilejul soluționării unor cauze având ca obiect drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 20 alin. (1), art. 41 alin. (2), art. 61 alin. (1), art. 102 alin. (1), art. 111 alin. (1), art. 115 alin. (4) și (6) și art. 141 din Constituție.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât textele de lege criticate au fost declarate deja ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 842/2009, astfel că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu mai pot constitui obiect al excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Învățămintului Preuniversitar Clujean în dosarele nr. 820/117/2009 și nr. 821/117/2009 ale Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 11 noiembrie 2008.

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației puterilor în stat și obligația respectării Constituției și a legilor, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 alin. (2) privind măsurile de protecție socială ale salariaților, art. 61 alin. (1) care prevede rolul Parlamentului, art. 102 alin. (1) referitor la rolul Guvernului, art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului, art. 115 alin. (4) și (6) privind delegarea legislativă și art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în practica sa jurisdicțională, s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 prin Decizia nr. 842 din 2 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 6 iulie 2009, constatând că acestea încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5), art. 41, art. 47 alin. (1), art. 61 alin. (1) și art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție.

Așa fiind, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 aceste dispoziții de lege nu mai pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate, operând o cauză de inadmisibilitate, în temeiul alin. (6) din același articol.

Pentru aceste rațiuni, ținând cont de faptul că încheierile prin care a fost sesizată Curtea au o dată anterioară publicării Deciziei nr. 842/2009 în Monitorul Oficial al României, Partea I, se apreciază că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 83

din 26 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, art. 53 și art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, precum și ale Legii nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, art. 53 și art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, precum și ale Legii nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, excepție ridicată de Grigore Maimuț în Dosarul nr. 8.214/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.214/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, art. 53 și art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, precum și ale Legii nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998.** Excepția a fost ridicată de Grigore Maimuț cu prilejul soluționării unui litigiu comercial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 creează un subiect de drept privat privilegiat, respectiv A.V.A.S. În calitate de cesionar al unor credite de la bănci, atribuțiile conferite instituției prin acest text legal corespund dreptului civil comun și ar fi trebuit continuate prin încadrare în principiile și normele dreptului comun, pentru a nu genera inegalități și discriminări. Or, A.V.A.S. beneficiază de un regim privilegiat printr-o reglementare legală specială față de toți ceilalți creditori titulari de drepturi civile similare, inclusiv față de debitorii cedenti incluși în sfera de aplicare a ordonanței. În ceea ce îi privește pe aceștia din urmă, arată că unei datorii de natură delictuală a unei persoane care nu s-a aflat în niciun raport juridic cu A.V.A.S. și care nu este nici debitor în raport cu contractul de cesiune este susceptibil de a i se aplica fie dreptul

execuțional comun, fie prevederile mai puțin favorabile ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, după calitatea și vrerea creditorului. Astfel, ca urmare a cesiunii către A.V.A.S., debitorul se găsește în litigiu cu un cesionar cu drepturi mai mari decât cele ale creditorului cedent. Așa fiind, se aduce atingere dispozițiilor constituționale care prevăd că „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”. În continuare, arată că A.V.A.S. se bucură de puteri discreționare, așa cum reiese din dispozițiile art. 41, art. 53, art. 55 alin. (1) lit. b) și c) din aceeași ordonanță, care aduc atingere drepturilor fundamentale prevăzute de art. 26 alin. (1), art. 27 alin. (1) și art. 28 din Constituție. Această restrângere nu putea opera însă printr-o ordonanță de urgență, așa cum reiese din art. 115 alin. (6) din Constituție, iar această ordonanță nu a fost aprobată prin lege organică.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin textelor constituționale menționate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, invocă Decizia nr. 323/2004, prin care Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile de lege criticate nu încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, dreptul la apărare și nici dreptul de a beneficia de un proces echitabil. Având în vedere faptul că procedura contestată oferă garanțiile necesare desfășurării unui proces echitabil, nu se poate admite că prin stabilirea unei proceduri speciale legiuitorul a înfrânt dispozițiile art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală. De asemenea, arată că aceste din urmă dispoziții trebuie coroborate cu cele ale art. 126 alin. (2) din Constituție, care stabilesc atribuția exclusivă a legiuitorului în materia reglementării competențelor instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată. Întrucât textele contestate stabilesc o procedură specială de soluționare a litigiilor privind creanțele neperformante preluate de A.V.A.S., acestea reprezintă expresia aplicării art. 126 alin. (2) din Constituție. În ceea ce privește poziția de creditor special a A.V.A.S., arată că aceasta este justificată de rolul său, respectiv cel de a dobândi și valorifica creanțele în interesul statului, prin urmare, în interes public. În sfârșit, referitor la susținerea autorului excepției potrivit căreia ar fi încălcate drepturi fundamentale, arată că din art. 55 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 reies în mod expres garanțiile de care se bucură debitorii cu prilejul executării, în vederea protejării drepturilor lor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile

procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, art. 53 și art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 19 iulie 2001, lege care, în ansamblul său, face de asemenea obiect al excepției de neconstituționalitate.

Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998 criticate ca fiind neconstituționale au următorul conținut:

— Art. 12: „(1) În vederea îndeplinirii rolului său, A.V.A.S. are următoarele atribuții principale:

a) preluarea cu plată a creanțelor neperformante și a creanțelor comerciale asociate acestora. Plata sau emiterea de titluri de valoare negociabile se va face în condițiile art. 17;

b) preluarea fără plată a unor creanțe fiscale, conform legii;

c) preluarea cu/fără plată a unor creanțe comerciale, conform legii;

d) preluarea fără plată a unor acțiuni/părți sociale deținute de stat;

e) exercitarea tuturor drepturilor și îndeplinirea tuturor obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar/asociat a statului;

f) valorificarea creanțelor neperformante, creanțelor comerciale și a creanțelor fiscale preluate, la valoarea nominală a acestora, prin:

— plata eșalonată, efectuată de debitor după încheierea unei convenții de eșalonare cu A.V.A.S., asigurată în mod corespunzător cu garanții;

— cesiunea creanțelor, prin negociere directă, ca urmare a primirii unei oferte de cumpărare;

— subrogația în drepturile de creanță ale A.V.A.S., prin negociere directă, ca urmare a primirii unei oferte de plată integrală de la un terț;

— stingerea creanțelor ca efect al dării în plată;

— conversia creanțelor în acțiuni;

g) valorificarea creanțelor neperformante, creanțelor comerciale și a creanțelor fiscale preluate, la valoarea de piață a acestora, rezultată din raportul dintre cerere și ofertă, prin:

— cesiunea creanțelor prin licitație publică;

— executarea silită prin poprirea tuturor veniturilor debitorului, urmăribile potrivit legii;

— executarea silită a bunurilor mobile și imobile aflate în proprietatea debitorului sau garanților, declarate urmăribile potrivit prezentei ordonanțe de urgență, în vederea valorificării prin licitație publică;

— alte măsuri de natură să faciliteze valorificarea superioară a creanțelor, inclusiv valorificarea asociată cu creanțe comerciale preluate de către A.V.A.S.;

h) valorificarea acțiunilor deținute de stat și administrate de A.V.A.S., la valoarea de piață a acestora, rezultată din raportul dintre cerere și ofertă, prin:

— operațiuni specifice piețelor reglementate, interne sau internaționale, pentru societățile deținute public;

— cesiunea acțiunilor prin licitație publică, internă sau internațională, pentru societățile de tip închis;

i) valorificarea părților sociale deținute de stat și administrate de A.V.A.S., la valoarea de piață a acestora, rezultată din raportul dintre cerere și ofertă, prin:

— cesiunea părților sociale prin negociere directă, în cazul în care există și alți asociați în societatea comercială;

— cesiunea părților sociale prin licitație publică;

j) valorificarea unor active ale regiilor autonome și societăților comerciale la care statul este acționar majoritar, prin licitație publică.

(2) A.V.A.S. îndeplinește orice alte atribuții care îi revin prin acte normative.”;

— Art. 13 alin. (5): „Termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a creanțelor preluate de A.V.A.S., constatate prin acte care constituie titlu executoriu sau care, după caz, au fost investite cu formulă executorie, este de 7 ani. Acest termen nu se aplică creanțelor pentru care dreptul de a cere executarea silită a fost prescris.”;

— Art. 41 alin. (1): „Titlul executoriu se comunică debitorului și se pune în executare fără nicio formalitate.”;

— Art. 45: „Cererile de orice natură privind drepturile și obligațiile în legătură cu activele bancare preluate de A.V.A.S., inclusiv cele formulate pentru angajarea răspunderii civile a persoanelor fizice și juridice, altele decât debitorii definiți la art. 38, sunt de competența Curții de apel în a cărei rază teritorială se află sediul sau, după caz, domiciliul pârâtului și se judecă de urgență și cu precădere.”;

— Art. 53: „Organele de poliție, persoanele fizice și juridice, precum și celelalte organe competente prevăzute la art. 52 alin. (2) sunt obligate să dea de îndată relațiile solicitate de corpul de executori, fără perceperea vreunei taxe ori a vreunui tarif.”;

— Art. 55: „(1) În exercitarea atribuțiilor ce le revin executorii A.V.A.S. pot:

a) să intre în orice incintă de afaceri a debitorului persoană juridică sau în alte incinte ale acestuia, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit;

b) să intre în toate încăperile în care se găsesc bunuri sau valori ale debitorului persoană fizică, precum și să cerceteze toate locurile în care acesta își păstrează bunurile;

c) să solicite și să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului.

(2) Executorii pot intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reședința unei persoane fizice, cu consimțământul acesteia, iar în caz de refuz executorul va cere autorizarea instanței judecătorești competente, aplicându-se dispozițiile Codului de procedură civilă, privind ordonanța președințială.”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 124 alin. (2) care consacră caracterul unic imparțial și egal al justiției, art. 115 alin. (6) prin care se arată că dispozițiile unei ordonanțe de urgență nu pot afecta drepturile și libertățile prevăzute de Constituție, art. 26 alin. (1) privind respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private, art. 27 alin. (1) referitor la inviolabilitatea domiciliului, art. 28 privind secretul corespondenței și art. 76 alin. (1) referitor la majoritatea cu care se adoptă legile organice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, criticile autorului excepției vizează atribuțiile pe care A.V.A.S. este chemată potrivit legii să le îndeplinească, precum și procedura de valorificare a activelor statului care derogă de la dreptul comun. Astfel, A.V.A.S. este considerat ca fiind un simplu cesionar, pentru care nu se justifică instituirea unei proceduri speciale și ale cărei atribuții care

privesc recuperarea și valorificarea creditelor sunt abuzive. Autorul excepției susține, prin urmare, că sunt încălcate însuși caracterul unic și imparțial al justiției, precum și o serie de drepturi fundamentale.

Față de aceste susțineri, Curtea constată că, așa cum este definită în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 23 aprilie 2004, A.V.A.S. este o „*instituție de specialitate a administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului*”. Atribuțiile principale ale acestei instituții, prevăzute de art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, includ preluarea și valorificarea creanțelor neperformante și a creanțelor comerciale asociate acestora, a unor creanțe fiscale și unor creanțe comerciale, preluarea, administrarea și valorificarea unor acțiuni/părți sociale deținute de stat, precum și valorificarea unor active ale regiilor autonome și societăților comerciale la care statul este acționar majoritar.

Curtea reține, așadar, că rolul îndeplinit de A.V.A.S., prin însăși natura activelor valorificate, care au o strânsă legătură cu bugetul de stat și datoria publică internă, nu poate fi redus la acela de simplu cesionar al unor creanțe, așa cum se susține în motivarea excepției de neconstituționalitate. Această împrejurare justifică instituirea unor proceduri care să asigure celeritatea și siguranța valorificării activelor de către A.V.A.S., inclusiv prin instituirea unui termen de prescripție special, a unei proceduri de soluționare a litigiilor și a unei proceduri de executare speciale. Atât timp cât, pe parcursul acestor proceduri, persoanele interesate nu sunt împiedicate să își exercite drepturile lor procesuale garantate de Constituție, legiuitorul este liber, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din acest act normativ fundamental, să reglementeze competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, în funcție de situațiile specifice avute în vedere.

Această reglementare nu contravine prevederilor 124 alin. (2) din Constituție, care consacră caracterul unic și egal al justiției. Astfel, semnificația unicității justiției este aceea că aceasta se desfășoară de același sistem de organe, al instanțelor judecătorești, indiferent de natura litigiului, aspect ce

nu este înfrânt de dispozițiile de lege criticate. În ceea ce privește egalitatea înfăptuirii justiției, aceasta, asemănător principiului egalității în drepturi a cetățenilor, nu presupune uniformitate, astfel că existența unor dispoziții legale cu caracter special, justificate de situațiile deosebite avute în vedere de legiuitor, nu înseamnă nesocotirea acestei cerințe constituționale.

Cât privește aspectul invocat de autorul excepției, potrivit căruia, nefiind parte în contractul de credit cu A.V.A.S., nu este justificat ca, prin preluarea creanței de către această autoritate, să fie supus unui tratament diferit de cel aplicabil altor debitori, Curtea reține că, pe lângă obligațiile asumate prin contract, părțile trebuie să se supună în egală măsură și prevederilor legale. Astfel, părțile unui contract își asumă nu doar drepturile și obligațiile stabilite prin acesta, ci și toate consecințele juridice prevăzute în legislația în vigoare.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia măsurile de executare a creanțelor de către A.V.A.S. ar fi abuzive, ducând la încălcarea unor drepturi fundamentale, precum dreptul la respectarea vieții intime, familiale și private, inviolabilitatea domiciliului și secretul corespondenței, Curtea constată că executarea silită a unei obligații intervine ca urmare a neîndeplinirii benevole a ei de către debitor, așa cum a fost asumată. Altfel spus, protejarea drepturilor fundamentale amintite nu trebuie absolutizată, astfel încât să conducă la însăși negarea posibilității creditorului de a-și valorifica dreptul său. În plus, Curtea observă că, pe parcursul executării, debitorul beneficiază de garanții ce au în vedere protejarea drepturilor sale. În acest sens, art. 55 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 prevede că dreptul executorilor de a intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reședința unei persoane fizice se realizează doar cu acordul acesteia, iar în caz de refuz executorul va trebui să obțină autorizarea instanței judecătorești competente, pe calea ordonanței președințiale.

Prin urmare, Curtea apreciază că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea drepturilor fundamentale consacrate de art. 26 alin. (1), art. 27 alin. (1) și art. 28 din Constituție și, pe cale de consecință, nici a criticilor referitoare la neconstituționalitatea extrinsecă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998 și a Legii nr. 409/2001.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12, art. 13 alin. (5), art. 41 alin. (1), art. 45, art. 53 și art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, precum și ale Legii nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, excepție ridicată de Grigore Maimuț în Dosarul nr. 8.214/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 134

din 25 februarie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 99 alin. (1) pct. 3
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 99 alin. (1) pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Gabriela Dinu în Dosarul nr. 11.927/212/2007 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției.

CURTEA

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.927/212/2007, Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 99 alin. (1) pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Excepția a fost ridicată de Gabriela Dinu într-o cauză privind soluționarea unui recurs formulat în cadrul unei acțiuni având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că pedeapsa complementară aplicabilă în cazul săvârșirii contravenției prevăzute de art. 99 alin. (1) pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, constând în traversarea străzii printr-un loc nepermis, este disproporționată atât față de pedeapsa principală corespunzătoare aceleiași contravenții, care, oricum, prezintă un grad de pericol social redus, cât și față de pedepsele aplicabile pentru săvârșirea unor infracțiuni reglementate de același act normativ. Ca atare, susține că această dispoziție legală cuprinde sancțiuni in juste față de obiectul contravenției și este aplicată în mod greșit, cu încălcarea principiului echității și al egalității.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal opinează, în concordanță cu jurisprudența Curții Constituționale, că textul de lege criticat nu încalcă normele invocate din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Legiuitorul este cel care apreciază, la momentul legiferării, caracterul proporțional al măsurii luate, iar cea prevăzută de art. 99 alin. (1) pct. 3 din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu este de natură să încalce principiile egalității, al exercitării drepturilor și libertăților cu bună-credință, al liberului acces la justiție și nici al imparțialității, unicității și echității justiției, prevăzute în Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 99 alin. (1) pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare. Textul de lege criticat are următoarea redactare: „(1) *Constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa I de sancțiuni următoarele fapte săvârșite de către persoane fizice: (...) 3. nerespectarea de către pietoni a normelor privind circulația pe drumurile publice.*”

Textele din Constituție pretins a fi încălcate sunt, în ordinea invocării lor, cele ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 57 — *Exercitarea drepturilor și a libertăților*, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 124 potrivit cărora „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată următoarele:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 are ca obiect stabilirea unor reguli referitoare la circulația pe drumurile publice, aplicabile în mod corespunzător participanților în trafic, respectiv atât conducătorilor de autovehicule, cât și pietonilor. Măsurile instituite prin acest act normativ au ca scop, potrivit art. 1 alin. (2), „asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului”. Așa fiind, reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestor reguli este deplin justificată, din perspectiva interesului general ocrotit.

Potrivit dispozițiilor art. 99 alin. (1) pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, nerespectarea de către pietoni a normelor privind circulația pe drumurile publice constituie contravenție și se sancționează cu amendă. Autorul excepției este nemulțumit de aplicarea acestei sancțiuni, considerată a fi injustă și disproporționată față de alte sancțiuni corespunzătoare unor infracțiuni reglementate de același act normativ.

Curtea constată că nu poate reține critica de neconstituționalitate formulată, bazată pe aprecierea subiectivă

a autorului excepției, potrivit căreia contravenția constând în traversarea printr-un loc nepermis prezintă un grad redus de pericol social. Aprecierea obiectivă a gradului de pericol social specific fiecărei contravenții sau infracțiuni este de competența exclusivă a autorității legiuitoare, iar stabilirea gravității faptei, în funcție de împrejurările concrete ale speței, precum și a sancțiunii aplicate constituie atribuții exercitate de instanța de judecată investită cu soluționarea acelei cauze. Așadar, Curtea nu se poate pronunța asupra modalității în care legiuitorul a

înțeles să reglementeze anumite fapte ce prezintă pericol social și să instituie măsurile considerate necesare spre a combate și a sancționa săvârșirea acelor fapte. Chiar și așa, nu se poate susține că instituirea obligației pentru pietoni de a respecta regulile de circulație, în speță aceea de a traversa prin locurile indicate, este de natură să restrângă unele drepturi sau libertăți fundamentale, să afecteze principiul echității și al egalității, dreptul de acces liber la justiție sau principiul potrivit căruia „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 99 alin. (1) pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Gabriela Dinu în Dosarul nr. 11.927/212/2007 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 148

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Nicolae Minea în Dosarul nr. 1.617/90/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și de Corneliu Gall în Dosarul nr. 8.533/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială și care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 6.672D/2009 și nr. 6.673D/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 6.672D/2009 și nr. 6.673D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 6.673D/2009 la Dosarul nr. 6.672D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.617/90/2008, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Nicolae Minea.

Prin Încheierea din 24 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.533/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Corneliu Gall.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că atât legea în ansamblul ei, cât și dispozițiile art. 138 apar ca fiind contrare statului de drept, întrucât instituie

discriminări între creditorii societății debitoare și acționarii acesteia, încalcă accesul liber la justiție și dreptul la asociere. Mai mult, prin prezumția de culpă instituită, legea încalcă atât dreptul la un proces echitabil, cât și dreptul la garantarea proprietății.

Tribunalul Vâlcea — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Dispozițiile de lege criticate enumeră faptele păgubitoare pentru societatea comercială — fapte ce au contribuit la ajungerea acesteia în stare de insolvență și care pot antrena răspunderea unor persoane din organele de conducere — și nu relevă nicio contradicție cu textele constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Autoritățile nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, texte de lege care au următorul conținut: „Art. 138. — (1) În cazul în care în raportul întocmit în conformitate cu dispozițiile art. 59 alin. (1) sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență a debitorului, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte:

a) au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane;

b) au făcut acte de comerț în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice;

c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți;

d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea;

e) au deturnat sau au ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia;

f) au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăți;

g) în luna precedentă încetării plăților, au plătit sau au dispus să se plătească cu preferință unui creditor, în dauna celorlalți creditori.

(2) Aplicarea dispozițiilor alin. (1) nu înlătură aplicarea legii penale pentru faptele care constituie infracțiuni.

(3) Comitetul creditorilor sau creditorul care deține mai mult de jumătate din valoarea tuturor creanțelor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă acțiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenței, persoanele culpabile de starea de insolvență a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acțiunea prevăzută la alin. (1) și răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) amenință să se prescrie.

(4) În caz de pluralitate, răspunderea persoanelor prevăzute la alin. (1) este solidară, cu condiția ca apariția stării de insolvență să fie contemporană sau anterioară perioadei de timp în care și-au exercitat mandatul ori în care au deținut poziția care ar fi putut cauza insolvența. Persoanele în cauză se pot apăra de solidaritate dacă, în organele colegiale de conducere ale persoanei juridice, s-au opus la actele ori faptele care au cauzat insolvența sau au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvența și au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziția lor la aceste decizii.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), art. 21, art. 40 și art. 44 alin. (1).

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței au mai fost supuse controlului de constituționalitate și, de exemplu, prin Decizia nr. 63 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 14 februarie 2008, Decizia nr. 617 din 27 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008, și Decizia nr. 82 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 19 februarie 2007, a reținut că acestea sunt constituționale. În cuprinsul acestei din urmă decizii, s-a reținut că dispozițiile legale criticate „nu instituie prezumția de culpă a persoanei a cărei răspundere se solicită a fi stabilită”, ci „prevăd în concret natura faptelor păgubitoare pentru societatea comercială debitoare, fapte care au contribuit la ajungerea acesteia în stare de insolvență și care pot antrena răspunderea unor persoane din organele sale de conducere. Stabilirea existenței unor asemenea fapte și a măsurii în care ele au contribuit la ajungerea în stare de insolvență a societății comerciale debitoare se face cu respectarea tuturor normelor procedurale aplicabile și în dreptul comun, pe baza unui probatoriu complet și pertinent. În cadrul acestui proces, persoana a cărei responsabilitate se cere a fi stabilită poate exercita fără nicio îngrădire dreptul la apărare, precum și căile legale de atac”. S-a mai reținut că, deși membrii organelor de supraveghere din cadrul societății sau de conducere, precum și persoanele care au cauzat starea de insolvență a societății debitoare suferă o îngrădire în exercitarea atributelor dreptului lor de proprietate, având în vedere că pe această cale se asigură acoperirea pasivului debitorului insolvent și valorificarea drepturilor creditorilor, și întrucât, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, stabilirea conținutului și a limitelor dreptului de proprietate constituie atributul exclusiv al legiuitorului, reglementarea legală, în sine, nu relevă nicio contradicție cu textele constituționale de referință.

Soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin deciziile menționate, precum și considerentele care au stat la baza ei își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu se invocă elemente noi, de natură a schimba această jurisprudență.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Nicolae Minea în Dosarul nr. 1.617/90/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și de Corneliu Gall în Dosarul nr. 8.533/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 153 din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romilexim Trading Limited” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.259/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.259/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romilexim Trading Limited” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că textul de lege criticat este neconstituțional în raport cu prevederile constituționale care garantează dreptul de proprietate privată, deoarece „exclue dreptul părților din dosarul de executare să formuleze cerere de recuzare împotriva executorului judecătoreesc care încalcă dreptul de proprietate al debitorului prin aceea că își spune părerea asupra prețului de

vânzare a imobilului supus executării silite, înainte ca părțile să fi stabilit, de comun acord, prețul rezultat din negocierile pe care le-au purtat”. Or, în condițiile în care executorul judecătoreesc nu poate fi recuzat, dacă favorizează creditorul prin stabilirea unui preț cât mai mic al bunului executat, debitorul se află în imposibilitate să își apere dreptul de proprietate asupra imobilului supus executării. Neconstituționalitatea art. 10 din lege în raport cu art. 16 alin. (1) din Constituție constă în aceea că dispozițiile legale aplicate în exercitarea competențelor prevăzute de art. 7 din lege nu garantează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice în privința recuzării executorului judecătoreesc care nu își execută atribuțiile cu bunăcredință și imparțialitate.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază dispozițiile legale criticate ca fiind constituționale. Împrejurarea că executorii judecătorești pot fi recuzați doar în cazurile prevăzute de art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă nu este de natură să aducă atingere garantării dreptului de proprietate, întrucât apărarea acestui drept fundamental este asigurată în cadrul procedurii executării silite prin posibilitatea formulării contestației la executare împotriva oricărui act de executare sau a însăși executării silite în condițiile art. 399 alin. 1 din același cod.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Autoritățile nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși din dispozitivul încheierii de sesizare a Curții Constituționale excepția pare a avea ca obiect dispozițiile art. 31 alin. 2 din Codul de procedură civilă, analizând notele scrise ale autorului excepției de neconstituționalitate și opinia instanței cu privire la aceasta, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, text care are următorul conținut: „Art. 10. — (1) *Executorii judecătorești pot fi recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și art. 44 alin. (1).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra unei excepții de neconstituționalitate similare cu cea din cauza de față, respingând-o ca fiind neîntemeiată, prin Decizia nr. 40/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005, reținând că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă reglementează în mod limitativ cazurile de recuzare a judecătorilor, protejând astfel partea în cazul în care se presupune că judecătorul ar putea fi lipsit de obiectivitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romilexim Trading Limited” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.259/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 155

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești și art. 27 din Codul de procedură civilă,

Curtea a reținut însă că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă acoperă o paletă foarte largă de situații, iar toate cazurile de recuzare enumerate, la baza cărora stau criterii obiective și raționale, duc la finalitatea mai sus arătată. Pe această cale este împiedicată posibilitatea îndepărtării de către o parte de rea-credință a unui judecător pentru motive subiective sau netemeinice, situație ce nu contravine textelor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) și ale art. 53.

De asemenea, Curtea a reținut că enumerarea limitativă a cazurilor în care executorul judecătoresc poate fi recuzat se circumscrie cazurilor de recuzare prevăzute de Codul de procedură civilă, cu excepția unor situații care sunt specifice activității judecătorilor. Pe cale de consecință, nici textul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu încalcă principiile statuate de art. 21 și 53 din Constituție.

Totodată, Curtea a constatat că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora procedura de judecată este prevăzută de lege, stabilirea cazurilor de recuzare este de competența legiuitorului, iar Curtea Constituțională, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu poate să modifice sau să completeze prevederile legale supuse controlului de constituționalitate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să conducă la schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția din deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București în dosarele nr. 4.780/94/2009 și nr. 4.781/94/2009 ale Judecătoriei Buftea și care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 6.991D/2009 și nr. 6.992D/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 6.991D/2009 și nr. 6.992D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 6.992D/2009 la Dosarul nr. 6.991D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 27 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 4.780/94/2009 și nr. 4.781/94/2009, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că limitarea operată de dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000, coroborate cu cele ale art. 27 din Codul de procedură civilă, înfrânge în mod evident dispozițiile constituționale referitoare la liberul acces la justiție. Prin îngrădirea posibilității de recuzare a executorului judecătoresc la motivele enumerate de norma procedurală se restrânge dreptul persoanei interesate de a obține recuzarea unui executor care a dovedit atitudine partizană și lipsă de profesionalism.

Totodată, autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că prin prevederile criticate se reglementează și o inegalitate între poziția părților în procedura de executare, creditorul având posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu, în timp ce debitorului i se răpește această posibilitate.

Îngrădirea posibilității de recuzare prin cele două articole de lege încalcă și prevederile art. 53 din Constituție, care reglementează cazurile în care poate opera restrângerea exercițiului unor drepturi.

Judecătoria Buftea apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Autoritățile nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă, precum și cele ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile criticate ca fiind neconstituționale au următorul cuprins:

— Art. 27 din Codul de procedură civilă: „*Judecătorul poate fi recuzat:*

1. când el, soțul său, ascendenții ori descendenții lor au vreun interes în judecarea pricinii sau când este soț, rudă sau afin, până la al patrulea grad inclusiv, cu vreuna din părți;

2. când el este soț, rudă sau afin în linie directă ori în linie colaterală, până la al patrulea grad inclusiv, cu avocatul sau mandatarul unei părți sau dacă este căsătorit cu fratele ori sora soțului uneia din aceste persoane;

3. când soțul în viață și nedespărțit este rudă sau afin a uneia din părți până la al patrulea grad inclusiv, sau dacă, fiind încetat din viață ori despartit, au rămas copii;

4. dacă el, soțul sau rudele lor până la al patrulea grad inclusiv au o pricină asemănătoare cu aceea care se judecă sau dacă au o judecată la instanța unde una din părți este judecător;

5. dacă între aceleași persoane și una din părți a fost o judecată penală în timp de 5 ani înaintea recuzării;

6. dacă este tutore sau curator al uneia dintre părți;

7. dacă și-a spus părerea cu privire la pricina ce se judecă;

8. dacă a primit de la una din părți daruri sau făgăduieli de daruri ori altfel de îndatoriri;

9. dacă este vrăjmășie între el, soțul sau una din rudele sale până la al patrulea grad inclusiv și una din părți, soții sau rudele acestora până la gradul al treilea inclusiv.”;

— Art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000: „*Executorii judecătorești pot fi recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și art. 53 privitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că asupra prevederilor legale criticate s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu, prin Decizia nr. 40 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005, respingând excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a reținut că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă reglementează în mod limitativ cazurile de recuzare a judecătorilor, protejând astfel partea în cazul în care se presupune că judecătorul ar putea fi lipsit de obiectivitate. Curtea observă însă că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă acoperă o paletă foarte largă de situații, iar toate cazurile de recuzare enumerate, la baza cărora stau criterii obiective și raționale, duc la finalitatea mai sus arătată. Pe această cale este împiedicată posibilitatea îndepărtării de către o parte de rea-credință a unui judecător pentru motive subiective sau netemeinice, situație ce nu contravine textelor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) și ale art. 53.

De asemenea, Curtea a reținut că enumerarea limitativă a cazurilor în care executorul judecătoresc poate fi recuzat se circumscrie cazurilor de recuzare prevăzute de Codul de procedură civilă, cu excepția unor situații care sunt specifice activității judecătorilor. Pe cale de consecință, nici textul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu încalcă principiile statuate de art. 21 și 53 din Constituție.

Curtea a constatat că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora procedura de judecată este prevăzută de lege, stabilirea cazurilor de recuzare este de competența legiuitorului, iar Curtea Constituțională, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu poate să modifice sau să completeze prevederile legale supuse controlului de constituționalitate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în decizia menționată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București în dosarele nr. 4.780/94/2009 și nr. 4.781/94/2009 ale Judecătoriei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 197

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de Stela Savelciuc în Dosarul nr. 852/330/2009 al Judecătoriei Urziceni.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 852/330/2009, **Judecătoria Urziceni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Stela Savelciuc într-o cauză având ca obiect constatarea nulității absolute a unei hotărâri a Organizației Municipale Urziceni a Partidului Social Democrat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate îngreșesc dreptul de acces liber la justiție al membrilor de partid împotriva cărora s-a luat măsura excluderii din partid. Formulează această critică pe fondul aplicării prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din

Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, potrivit cărora calitatea de ales local încetează de drept prin pierderea calității de membru al partidului politic pe listele căruia consilierul a fost ales. În aceste condiții, arată că „un drept garantat de lege, acela de a fi ales și, în consecință, de a exercita un mandat, poate fi pierdut fără ca titularul aceluși drept să se poată adresa justiției pentru a și-l apăra”. Precizează că „pierderea calității de membru de partid este consecința unor abateri de la statutul aceluși partid. Prin urmare, suntem în situația în care o persoană este acuzată de încălcări ale unor norme, însă nu se poate adresa justiției, singura cale de urmat fiind procedura jurisdicțională a partidului”.

Judecătoria Urziceni consideră că prevederile art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 sunt neconstituționale, întrucât lasă loc arbitrarului și constituie o gravă încălcare a drepturilor și libertăților fundamentale prevăzute de legislația internă și internațională, în speță accesul la justiție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul opinează în sensul respingerii ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, arătând că instanțele de judecată nu sunt competente să exercite funcția de înfăptuire a justiției pentru acte de încălcare a disciplinei interne a partidului, deoarece răspunderea juridică în materie nu este reglementată prin norme juridice de drept comun, ci prin norme juridice proprii statutului partidului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 17 ianuarie 2003, care au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (3): „(1) *Dobândirea sau pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului respectiv, potrivit statutului partidului.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție, celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil și celor ale art. 13 din aceeași convenție care consacră dreptul la un recurs efectiv. De asemenea, se invocă și prevederile art. 47 „*Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil*” și art. 48 „*Prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare*” din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că partidele politice sunt grupări asociative care funcționează pe baza statutelor proprii care conțin reguli create și acceptate de membrii lor. Instanțele judecătorești nu sunt legitimate să exercite funcția de înfăptuire a justiției în ceea ce privește actele de încălcare a disciplinei interne din cadrul partidelor politice, deoarece răspunderea în materie nu este reglementată prin norme juridice de drept comun, ci prin norme de etică și deontologie proprii, pe care membrii acestora s-au angajat să le respecte încă din momentul în care, în mod liber consimțit, au aderat la acest tip de asociații cu caracter politic. Curtea constată că este firesc ca răspunderea disciplinară a membrilor partidului să fie stabilită de către organisme interne, acestea fiind singurele care pot aprecia, în funcție de ideologia care direcționează acțiunile partidului, în ce măsură comportamentul membrilor acestuia este compatibil cu normele statutare care

conturează rolul concret pe care acesta și-a propus să îl aibă în viața politică și socială a țării și dacă acest comportament este conform cu modalitățile specifice de acțiune agreate de fiecare partid, și, implicit, de fiecare dintre membrii acestuia. În acest context, accesul la o instanță judecătorească apare ca inutil, iar invocarea prevederilor constituționale și convenționale, precum și a celor din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene referitoare la dreptul la un proces echitabil și la respectarea prezumției de nevinovăție nu este relevantă în cauză, acestea fiind pertinente doar în legătură cu existența unui proces pe rolul unei instanțe de judecată, în sensul art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală.

De altfel, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, prin Decizia nr. 952 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 17 august 2009, și prin Decizia nr. 1.255 din 6 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 17 noiembrie 2009, reținând că „partidele se organizează și funcționează pe baza unor norme proprii, adoptate după o procedură proprie, cu o jurisdicție proprie recunoscută de lege, astfel că nu se poate admite teza încălcării liberului acces la justiție, susținută de autorul excepției”. De asemenea, prin Decizia nr. 779 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2008, pronunțându-se asupra prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, Curtea a constatat că introducerea cazului de încetare a mandatului de consilier local ca urmare a pierderii calității de membru al partidului pe a cărui listă a fost ales este o consecință a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora partidele politice contribuie la definirea și la exprimarea voinței politice a cetățenilor. Curtea a arătat, cu acel prilej, că electoratul acordă votul său unei persoane, pentru a îndeplini o funcție publică la nivelul administrației locale, în considerarea programului politic al partidului din rândurile căruia face parte la momentul alegerii și pe care această persoană urmează să îl promoveze pe perioada mandatului său de consilier local sau județean. Or, de vreme ce alesul local nu mai este membru al partidului pe listele căruia a fost ales, înseamnă că nu mai întrunește condițiile de reprezentativitate și legitimitate necesare îndeplinirii programului politic pentru care alegătorii au optat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de Stela Savelciuc în Dosarul nr. 852/330/2009 al Judecătoriei Urziceni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

